

ZÁVADA PÉTER

Ahova nem szabad

*A szomszéd Miska kapacitál,
hogy menj vele a sódergyárba,
a méhészmadár jelent csak némi
kockázatot, be lehet szakadni a lösz-
vagy homokfalba vájt fészkek miatt.
De helyette úgyis csak a borsóföldig,
irány a borsóföld: gyomorrontásig
zabálni az édeskés, sár ízű szemeket.
Aztán egy műanyag permetező hátizsák
pumpájának elnyújtott, lassú szuszogásával
venni a levegőt, tudván, hogy délután,
a fáskamra mögött a térdedről úgyis
megint felkaparod és megeszed a vart.
A Zetor állítólag kiforgatja a rögök közül
a pocokcsontvázakat, a még élőket pedig
vissza, a föld alá. Sírokat így a túlsúfolt
ótemetőben. Másnap kora hajnalban pedig,
mikor valakik, akiket csak hallasz,
bádogdézsákba fogják föl a hörgést,
megint az a csillapíthatatlan émelygés fog el,
mint mikor a hátsó udvarra lépve végignézted,
ahogy a szomszéd Lali a még gőzölgő
disznókörmöket felhúzza oda, ahova nem szabad,
a hüvelyk- és mutatóujjára, és nevet.*

A szinkronúszó magányossága

*Hosszútávra rendezkedtél be, idővel belaktad
ennek a magánynak minden apró zugát, Anya.
Otthonos csöndjeid mintázata, mint az olcsó
csempék műmárvány erezete – annak a medencének
az alján, ahova akkor úszni vittél. Mindig ugyanolyan.
Te is úgy élsz, mint azok a nők, ott az uszodában,
nem hallod a zenét a felszín fölött. Csak vársz
feszített víztiükrű figyelmeddel, követed az áramló
közeg rezdüléseit, mialatt némán, magadban számolsz,
hogy meddig bírod még levegő nélkül. Utánzod
a többiek halálpontos mozdulatait arcodon a téboly*

mosolyával, orrodon a téboly csipeszével – mintha két szára, a két, lábtempó közben összeszorított, gyönyörű és izmos combod volna. És a sminked még sírás után is ugyanolyan kifogástalan, mint ott, az uszodában, azoknak a nőknek, akik a kűr végeztével mosolyogva újra felbukkannak a víz alól. Túl hosszú ideje már, hogy kiszervezed a mozdulataidat. Mondd, ha egy másik megfullad, neked is meg kell?

